

تاریخ نقد جدید

(جلد ششم)

نقد در امریکا: ۱۹۰۰-۱۹۵۰

رنه ولک

ترجمه سعید ارباب شیرانی

انتشارات نیلوفر

فهرست

۷	یادداشت مترجم
۸	تذکر
۹	فصل اول: پیش از نقد نو
۹	ناتورالیست‌ها، سمبولیست‌ها، امپرسیونیست‌ها
۱۳	ایچ. ال. منکن
۲۵	ون وایک بروکس
۳۵	فصل دوم: اومانیست‌های جدید
۳۵	اروینگ بییت و پال المر مور
۶۳	فصل سوم: غریبه‌ها
۶۳	جان جی. چپمن
۶۶	دبلیو. سی. براونل
۸۰	جرج سانتایانا
۹۷	فصل چهارم: نقد دانشگاهی
۱۰۱	جول الایس اسپینگاری
۱۰۴	ارسطوئیان شیکاگو
۱۱۱	چند منتقد - پژوهنده دیگر
۱۴۳	فصل پنجم: نقد مارکسیستی
۱۵۷	فصل ششم: ادمند ویلسن
۱۹۳	فصل هفتم: لاینل تریلینگ
۲۲۳	فصل هشتم: نقد نو
۲۴۳	فصل نهم: جان کرو رنسم
۲۶۵	فصل دهم: آلن تیت
۲۸۵	فصل یازدهم: کلینت بروکس

۳۲۳	فصل دوازدهم: رابرت پن وارن
۳۲۹	فصل سیزدهم: آر. پی. بلکمر
۳۵۳	فصل چهاردهم: کینت برک
۳۸۵	فصل پانزدهم: آیور وینترز
۴۲۱	فصل شانزدهم: ویلیام کی. ویمست
۴۳۹	پی نوشت
۴۴۹	کتاب‌شناسی و یادداشت‌های مؤلف
۴۷۲	فهرست آثار به ترتیب زمانی
۴۷۷	تعلیقات و توضیحات مترجم
۵۱۳	منابع
۵۱۵	واژه‌نامه
۵۳۳	فهرست نام‌ها
۵۴۸	فهرست کتاب‌ها و مقالات
۵۶۱	فهرست موضوعی

فصل اول

پیش از نقد نو

ناتورالیست‌ها، سمبولیست‌ها، امپرسیونیست‌ها

در جلد چهارم این تاریخ، هنری جیمز و ویلیام دین هاولز^۱ بازیسین منتقدان امریکایی بودند که در مقام مبلغان نظریه‌ای رئالیستی مطرح شدند. جیمز تا ۱۹۱۶ و هاولز تا ۱۹۲۰ زنده بودند. اما در آن زمان کسی به پیش‌گفتارهایی که جیمز برای چاپ نیویورک رمان‌هایش نوشت (۱۹۰۷-۱۹۱۷) چندان توجهی نکرد. حتی در دهه‌های هشتاد و نود قرن نوزدهم هم هیچ‌کدام از آن‌ها بر صحنه انتقاد مستولی نبود. در آن زمان، به طور کلی، ایالات متحد هنوز زیر استیلای چیزی بود که سانتایانا آن را در ۱۹۱۱ «سنت پیراسته و باب روز»^۲ نامیده و نسخه بدل ارزش‌های دوران ملکه ویکتوریا در انگلستان، یعنی نوعی آرمان‌مداری اقتباسی و بی‌روح، بود. ادمند کلارنس استدمن^۳ (۱۸۳۳-۱۹۰۸)، شاعر و فراهم‌آورنده منتخبات و ویراستار آثار شاعران و مؤلف تاریخچه بورس سهام نیویورک^۴ (۱۹۰۵) و منتقد و کتاب‌گزار پرکار، نمونه‌گویای آن دوران است. در ۱۸۹۱ طی ایراد یک رشته خطابه زیر عنوان ماهیت و عناصر شعر^۵، آن را با نگرشی رمانتیکی «زبان آهنگین و متخیل»ی تعریف کرد که «مبین خلاقیت و ذوق و اندیشه و هیجان و بینش روان آدمی است» (ص ۴۴). استدمن در نقد عملی خویش سودازدگی را تحسین می‌کرد (یکی از حکاک‌های دور^۶ را در ابتدای کتابش چاپ کرده است)، مشرب «هنر برای هنر» را

1. Henry James; William Dean Howells

2. Genteel Tradition

3. Edmund Clarence Stedman

4. *The New York Stock Exchange: Its History*

5. *The Nature and Elements of Poetry*

6. Albrecht Dürer (۱۴۷۱-۱۵۲۸). نقاش و حکاک آلمانی. او را رهبر مکتب رنسانس در نقاشی آلمان دانسته‌اند.

مردود می‌شمرد و بصیرت اخلاقی و حقیقت و نیز نیروی تخیل، «ملکه الوهی»، را بزرگ می‌داشت. «بیان شاعرانه به سان پرتوی از ستارگان و صادقانه‌ترین پیام از روان دست‌نیافتنی آدمی است» (ص ۲۵۹). گفته‌هایش جملگی بزرگ‌منشانه و همراه با سعه صدر (حتی از ویتمن هم تجلیل کرده)، مبهم و التقاطی و غیرانتقادی و فاقد مبنای نظری است.

در آن زمان واکنش به چنین نگرشی به چندین شکل، اغلب ناشی از هجوم سبک‌ها و افکار فرانسوی، آغاز شده بود. ناتورالیسم، به اقتضای زولا^۷، پیروان و مقلدانی یافت که رمان‌نویس و داستان‌سرا بودند و، اگرچه منتقد نبودند، با زبانی رسا به بیان مبانی عقیدتی خویش پرداختند. هم‌لین گارلند (۱۸۶۰-۱۹۴۰)، در کتاب بت‌هایی که فرومی‌باشند^۸ (۱۹۰۸)، برای توصیف گونه‌ی ناتورالیسم مورد نظر خود، عنوان «*veritist*» را ابداع و یا از *verismo* ایتالیایی، احتمالاً به تقلید از اوژن ورون^۹، اقتباس کرد. امید او این بود که بدین وسیله منجی ادبیات آمریکا شود. «درونمایه‌ای که حایز اهمیت حیاتی است زمان حال است: گذشته مرده است؛ و آینده فکری به حال خود خواهد کرد» (براون، ص ۴۷۱).^{۱۰} فرنک ناریس (۱۸۷۰-۱۹۰۲)، برجسته‌ترین رمان‌نویس آن دوره، در کتاب مسئولیت‌های رمان‌نویس^{۱۱} (۱۹۰۳)، ضمن تأیید رمان هدف‌مند، اظهار داشت که، برخلاف نظریه‌ی زولا در باروری^{۱۲}، رمان «با وصف کردن و نشان دادن موعظه می‌کند» (براون، ص ۵۲۲).

سمبولیسم نیز از فرانسه به آمریکا آمد: یا، به عبارت بهتر، همه‌ی مؤلفان و جریان‌های روز مبلغانی در آمریکا یافتند. از همان آغاز جنبش سمبولیست‌های فرانسوی، گزارش‌هایی با نظر موافق درباره‌ی آن‌ها در مطبوعات منتشر شده است. تی.اس. پری در

۷. Emile Zola (۱۸۴۰-۱۹۰۲). نویسنده‌ی فرانسوی رمان‌های ناتورالیستی. درباره‌ی آرای انتقادی او ← جلد چهارم، بخش اول، ص ۲۸-۳۸.

۸. Hamlin Garland (۱۸۶۰-۱۹۴۰). نویسنده‌ی آمریکایی رمان و داستان کوتاه که آثار واقع‌گرایانه‌اش درباره‌ی مشکلات و سرخوردگی‌های زندگی در مزارع غرب میانه‌ی آمریکا باعث شهرت او شد. گارلند در ۱۸۹۴ مانیفست ادبی خود را با عنوان بت‌هایی که فرومی‌باشند (*Crumbling Idols*) منتشر کرد. در این کتاب، که متشکل از چندین جستار است، گارلند خواستار توقف تقلید از استادان گذشته شده و نوع واقع‌مداری مورد نظر خود را «*veritism*» (حقیقت‌مداری) همراه با تأکید بر رنگ محلی، امپرسیونیسم، و هنری دانسته است که اساساً «جامعه‌شناختی» («*sociologic*») است.

۹. *veritist* از *verité* فرانسوی به معنای واقعیت و حقیقت؛ *verismo* به معنی رئالیسم. Eugène Véron مؤلف کتاب *L'Esthétique*.

10. Brown

11. Frank Norris, *Responsibilities of a Novelist*

۱۲. *Fecondité* (۱۸۹۹). یکی از آخرین رمان‌های زولا.

مجله کازما پالیتین مقاله «تازه‌ترین اسلوب ادبی در فرانسه»^{۱۳} (۱۸۹۲) و آیین گورن در اسکرینرز مقاله «سمبولیست‌های فرانسوی»^{۱۴} (۱۸۹۳) را منتشر کردند. ونس تامسن (۱۸۶۳-۱۹۲۵)، که تازه از فرانسه رسیده بود، مجله‌ای را منتشر کرد با عنوان عجیب مادمازل نیویورک و مقالاتی برای آن نوشت که در کتاب مصور رجال فرانسه^{۱۵} با ظاهری آراسته به چاپ رسید (۱۹۰۰). مقاله‌اش درباره مالمارمه^{۱۶} (نوشته ۱۸۹۵) حاوی اطلاعاتی درباره نظریات و حتی کوششی در ایضاح برخی از شعرهای ساده‌تر اوست. اما صفحه اول کتاب به عکس کاتول مندس، بازیسین رجل مکتب پاراناسی‌ها^{۱۷}، مزین است. تامسن کسانی چون مندس و ژان مورآ و آلبر موکل^{۱۸} را به شاعرانی ترجیح می‌دهد که امروزه مهم شمرده می‌شوند. کتاب را به جیمز هانیکر^{۱۹} (۱۸۵۷-۱۹۲۱)، شارح و واردکننده عمده ادبیات اروپایی، تقدیم کرده است. در ۱۸۹۶، در برابر تهمت‌های ماکس نورداو در کتاب تباهی^{۲۰} به دفاع از شاعران سمبولیست و نگارش یک رشته مقاله درباره مترلینک و لافورگ^{۲۱} و جز آن‌ها پرداخت و اتکای خود را به نوشته‌های رمی دو گورمون^{۲۲} مخفی نکرد (گورمون الگوی ونس تامسن نیز بود). هانیکر مجموعه مقالاتش، نهان‌بینان^{۲۳} (۱۹۰۵)، را به گورمون تقدیم کرد و گورمون هم او را «یکی از مطلع‌ترین

13. T. S. Perry, «The Latest Literary Fashion in France,» *The Cosmopolitan*

14. Aline Gorren, «The French Symbolists,» *Scribners*

15. Vance Thompson; *M'lle New York; French Portraits*

۱۶. Stéphane Mallarmé (۱۸۴۲-۱۸۹۸). شاعر و نظریه‌پرداز فرانسوی. درباره نظریه ادبی او ← جلد چهارم، بخش اول، ص ۲۷۹-۲۹۳.

۱۷. Catule Mendès (۱۸۴۱-۱۹۰۹). با حمایت گوتیه نشریه *La Revue fantaisiste* را در ۱۸۶۱ و پنج سال بعد *Le Parnasse contemporain* را منتشر کرد. درباره مکتب پاراناسی‌ها ← جلد سوم این تاریخ، ص ۴۶۳-۴۶۴.

۱۸. Jean Moréas (۱۸۵۶-۱۹۱۰). شاعر فرانسوی. نخستین کسی است که در کتاب *Les Premières armes du symbolisme* به تشریح نظریه سمبولیستی پرداخت. در ۱۸۹۱ از این گروه جدا شد و *École romane* را در هواداری از بازگشت به سنت‌های قرن شانزدهم تأسیس کرد. Albert Mockel (۱۸۶۶-۱۹۴۵). شاعر و منتقد بلژیکی. در ۱۸۶۶ نشریه *La Wallonie* را که یکی از نشریات عمده سمبولیست‌ها شد، بنیاد گذاشت.

۱۹. James Huneker. موسیقی‌دان و منتقد آمریکایی.

۲۰. *Entartung*, نوشته Max Nordau (۱۸۴۹-۱۹۲۳). پزشک و منتقد آلمانی.

۲۱. Maurice Maeterlinck (۱۸۶۲-۱۹۴۹). شاعر و نمایشنامه‌نویس و جستارنویس بلژیکی که در ۱۸۹۶ به پاریس نقل مکان کرد و به سمبولیست‌ها پیوست. در سال ۱۹۱۱ جایزه ادبی نوبل به او اهدا شد. Jules Laforgue (۱۸۶۰-۱۸۸۷). شاعر فرانسوی و از آفرینندگان شعر نو در آن کشور.

۲۲. Rémy de Gourmont (۱۸۵۸-۱۹۱۵). شاعر و رمان‌نویس و جستارنویس فرانسوی. تی. اس. الیوت او را «وجدان انتقادی نسل خویش» وصف کرده است.